

Клоаки геній, гною пашекухо,
Що виповз на начальницький ослін
І все живе, як порцеляну, слон.
Щоб цвіркали навколо гіді кахлі,

Ти в серце кожному фекальний кіготь
І — сльози із лайна — за чистоту.
Хто на твоїй гарцює частоті,
Той платить: іншого — в блювотин кухоль.

Клоака в тебе — альфа і омега,
Мовляв, лайно — це вищий гогель-могель,
Хто причаститься, ті — мої підданці.

Але й тобі, упирю, виб'ють денце,
Аж після тебе тільки блисне слід
Ковеликів, які лишає зло.